

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Kabziński

Sędziowie: SO Klaudiusz Senator

SO Tomasz Nowak (spr.)

Protokolant: prot. sąd. Monika Malczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Marii Charnickiej

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2013 roku

sprawy J. S.

oskarżonego o przestępstwo z art.229 § 3 kk w zw. z art.229 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w O.

z dnia 28 stycznia 2013 roku sygn. akt VII K 32/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego J. S. kwotę 310 (trzysta dziesięć) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne.

IX Ka 512/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Opatowie oskarżył J. S.

o to, że:

w dniu 6 września 2012 roku w P. woj. (...) udzielił korzyści majątkowej w kwocie 100 złotych osobie pełniącej funkcję publiczną – funkcjonariuszowi Komendy Powiatowej Policji w O. – sierż. szt. Ł. G., w związku z pełnieniem funkcji, aby skłonić go do naruszenia przepisów prawa polegającego na odstąpieniu od wykonywania czynności służbowych związanych z popelnieniem przez J. S. wykroczenia polegającego na przekroczeniu dozwolonej prędkości,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 kk w zw. z art. 229 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w O. wyrokiem z 28.I.2013 r. w sprawie VII K 32/13 orzekł, co następuje:

I. oskarżonego J. S. uznał za winnego popelnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, a stanowiącego przestępstwo z art. 229 § 3 kk w zw. z art. 229 § 1 kk i za to na podstawie art. 229 § 3 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszące 2 (dwa) lata,

III. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 110 (stu dziesięciu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny zaliczył okres zatrzymania oskarżonego w sprawie od dnia 6 września 2012 roku do dnia 7 września 2012 roku, tj. 2 (dwa) dni i uznał karę grzywny za wykonaną do wysokości 4 (czterech) stawek dziennych,

V. na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci banknotu o nominale 100 (stu) złotych seria (...), przechowywanego w Narodowym Banku Polskim Odział w K. numer depozytu 383/R,

VI. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 420 (czterystu dwudziestu) złotych tytułem kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył co do winy i kary na korzyść oskarżonego jego obrońca zarzucając:

1. zastrzeżenia oskarżonego budzi kwalifikacja prawna czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia w nin. sprawie. Materiał dowodowy zebrany w nin. sprawie nie pozwala na jednoznaczne i kategoryczne ustalenie, że oskarżony swoim zachowaniem zamierzał wyczerpać i wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 229 § 3 kk.

Co najwyżej materiał dowodowy zebrany w nin. sprawie dostarcza podstaw do przyjęcia, że oskarżony swoim zachowaniem usiłował popełnić występki z art. 229 § 2 kk.

W takiej sytuacji kary wymierzone oskarżonemu przez sąd I instancji są rażąco surowe, a wystarczającą dolegliwością prawną – karną byłoby orzeczenie wobec oskarżonego warunkowego umorzenia postępowania, przy zobowiązaniu oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego na cel wskazany przez sąd.

2. z ostrożności procesowej – na wypadek uznania przez sąd II instancji zarzutu z pkt 1 za bezzasadny – obrona zarzuca, że wyrok sądu I instancji i wymierzone w nim oskarżonemu kary – przy kwalifikacji zachowania oskarżonego jako występku z art. 229 § 3 kk – są zbyt surowe i nieadekwatne do stopnia winy oskarżonego.

Ponadto sąd I instancji wyrokując w nin. sprawie nie uwzględnił na korzyść oskarżonego w dostatecznym stopniu elementów podmiotowych przemawiających na korzyść oskarżonego (dotychczasową niekaralność, nieposzlakowana opinia oskarżonego z (...) Ekonomicznego

w K., przyznanie się do winy, wyrażenie skruchy, wręcz dramatyczne skutki wyroku skazującego dla sfery zawodowej i pracy naukowej oskarżonego, pociągające de facto utratę możliwości ukończenia doktoratu

i utratę co najmniej części wynagrodzenia oskarżonego stanowiącego podstawę utrzymania jego samego, jak i członków jego najbliższej rodziny) uzasadniających wymierzenie mu kar łagodniejszych, mniej dolegliwych, ewentualnie zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 1 kk i przy zastosowaniu zasad wyrażonych w art. 60 § 6 pkt 3 kk.

W związku z powyższym obrońca oskarżonego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim Wydział Zamiejscowy w O. i zakwalifikowanie czynu zarzucanego oskarżonemu jako występku z art. 229 § 2 kk i warunkowe umorzenie postępowania w stosunku do oskarżonego J. S. z obowiązkiem zapłaty przez niego świadczenia pieniężnego na cel wskazany przez sąd;

2. z ostrożności procesowej – na wypadek nieuwzględnienia wniosku z pkt 1 –

o zmianę wyroku sądu I instancji przez zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie mu jedynie samoistnej kary grzywny lub wydatne złagodzenie wymierzonych oskarżonemu kar:

- a) pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – przez skrócenie okresu warunkowego zawieszenia wykonania tej kary do 1 roku;
- b) kary grzywny – przez wymierzenie tej kary przy zmniejszeniu liczby stawek dziennych do 50 przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 10 zł;
- c) ewentualnie – także z ostrożności procesowej – o uchylenie wyroku sądu I instancji i przekazanie nin. sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy dowody, które poddał gruntownej analizie w pisemnych motywach wyroku. Sąd ten wskazał, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a którym i z jakich przyczyn cech wiarygodności odmówił. Podkreślić należy, iż Sąd Rejonowy dokonał analizy dowodów we wzajemnym powiązaniu ze sobą. Słusznie sąd I instancji oparł się

w niniejszej sprawie na dowodach w postaci zeznań świadków Ł. G.

i R. S., protokołu zatrzymania banknotu o nominale 100 zł, protokołu oględzin rzeczy, który to materiał dowodowy właściwie Sąd Rejonowy uznał za stanowczy, konsekwentny, zbieżny ze sobą i tworzący jednolitą, wzajemnie ze sobą korespondującą całość, który w sposób jednoznaczny wskazuje, iż oskarżony J. S. dopuścił się przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu.

Także – wbrew wywodom skarżącego – w ocenie sądu odwoławczego nie budzi żadnych wątpliwości kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu (zresztą zgodna z kwalifikacją prawną czynu oskarżonego zawartą w akcie oskarżenia) skoro jego zachowanie – prawidłowo ustalone przez sąd

I instancji – patrz k. 73 – polegało ewidentnie na udzieleniu korzyści majątkowej w kwocie 100 zł osobie pełniącej funkcję publiczną – funkcjonariuszowi KPP

w O. w związku z pełnieniem swej funkcji, aby skłonić go do naruszenia przepisów prawa polegającego na odstąpieniu od wykonywania czynności służbowych związanych z popełnieniem przez oskarżonego wykroczenia polegającego na przekroczeniu dozwolonej prędkości.

Zdaniem Sądu Okręgowego podzielić należy w całości jako trafne, rzeczowe

i przekonujące ustalenia i wywody Sądu Rejonowego zaprezentowane

w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku – patrz k. 73 – 75, których nie ma potrzeby w tym miejscu powtarzać ani przypominać.

Dokonana przez Sąd Rejonowy prawidłowa ocena dowodów pozwoliła na wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, którą Sąd Okręgowy podzielił jako właściwą w zakresie ustaleń faktycznych, winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu.

Również – zdaniem Sądu Okręgowego – sąd I instancji wymierzając oskarżonemu J. S. stosowną karę uwzględnił i należycie rozważył wszystkie okoliczności zgodnie z dyrektywami zawartymi w art.

53 § 1 i 2 kk. Także i to stanowisko podzielił Sąd Okręgowy uznając karę wymierzoną oskarżonemu przez Sąd Rejonowy jako adekwatną do znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i znacznego stopnia jego winy i jako stanowiącą dla niego odpowiednią dolegliwość, która spełni swe cele zarówno

w zakresie prewencji szczególnej jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tej sytuacji jako absolutnie chybione należy uznać obydwa wskazane wyżej zarzuty apelacyjne, tj. zarówno zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 229 § 3 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie skoro – w ocenie skarżącego – materiał dowodowy pozwala przyjąć, iż oskarżony usiłował popełnić występki z art. 229 § 2 kk, jak i zarzut rażącej niewspółmierności – surowości wymierzonej oskarżonemu kary za czyn z art. 229 § 3 kk.

Zdaniem Sądu Okręgowego apelacja skarżącego stanowi jedynie gołosłowną i nieprzekonywującą polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami sądu I instancji i nie zawiera żadnego argumentu, który byłby w stanie skutecznie podważyć trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, a ponadto opiera się ona na wyjątkowo tendencyjnej, nieobiektywnej ocenie niektórych tylko okoliczności niniejszej sprawy. Ponadto w niektórych kwestiach apelacja pozostaje w rażącej sprzeczności z przepisami prawa materialnego, o czym jeszcze będzie mowa. Taka właśnie sytuacja zachodzi chociażby w kwestii sugerowanej przez skarżącego możliwości zakwalifikowania czynu oskarżonego jako wypadku mniejszej wagi z art. 229 § 2 kk w sytuacji gdy dotyczyć on może jedynie zachowań z art.

229 § 1 kk. Nie ma natomiast takiej możliwości jeśli chodzi o zachowanie spełniające przesłanki z art. 229 § 3 kk – tak jak prawidłowo ustalił sąd I instancji co do zachowania oskarżonego S. opisanego w zaskarżonym wyroku, przy czym przepis art. 229 § 3 kk przewiduje surowszą odpowiedzialność sprawcy, który działa aby skłonić osobę pełniącą funkcję publiczną do naruszenia przepisów prawa, polegającego na odstąpieniu od wykonywania czynności służbowych (tak jak było

w niniejszej sprawie). Zgodnie z treścią art. 229 § 3 kk sprawca podlega karze od roku do 10 lat pozbawienia wolności.

W tej sytuacji w ocenie sądu odwoławczego brak jest możliwości prawnej oceny zachowania przypisanego oskarżonemu J. S. jako wyczerpującego dyspozycję art. 229 § 2 kk. Nawet jednak dopuszczając teoretycznie taką możliwość, to i tak sąd odwoławczy podziela w całości trafne stanowisko sądu I instancji, z którego wynika, że nie można zgodzić się z wywodami oskarżonego

i jego obrońcy, iż zachowanie oskarżonego S. stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 229 § 2 kk. Ma rację Sąd Rejonowy, że kwalifikacja prawna wypadku mniejszej wagi nie wynika jedynie z wysokości kwoty będącej przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa, ale także z całokształtu okoliczności świadczących o znacznym stopniu społecznej szkodliwości czynu oraz znacznym stopniu winy oskarżonego, który jako doktorant (...) Ekonomicznego

w K. i jako osoba ciesząca się nieposzlakowaną opinią swojego naukowego patrona, z całą pewnością zdawał sobie sprawę z sytuacji w jakiej się znajdował

i konsekwencji swego wyjątkowo nagannego zachowania, zmierzającego dla doraźnej i wątpliwej korzyści (4 punktów karnych) i w takiej sytuacji był on gotowy nawet poświęcić swoje dotychczasowe życie zawodowe. W ocenie sądu odwoławczego właśnie od osób o tak wysokim statusie zawodowym należy szczególnie wymagać poszanowania dla obowiązującego porządku prawnego,

a wszelkie przejawy jego łamania – tak jak w przypadku zachowania oskarżonego J. S. – winny być surowo karane, bez możliwości pobłażania takim zachowaniom, zwłaszcza w sytuacji podejmowanej przez organy władzy i wymiaru sprawiedliwości walki z patologicznymi przejawami korupcji.

W tej sytuacji wniosek skarżącego o warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego nie może być zasadny. Również wbrew odmiennemu stanowisku autora apelacji brak jest podstaw do zastosowania wobec oskarżonego S. dobrodziejstwa instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 3 kk, a w szczególności nie mogą nimi być istotnie drastyczne skutki wyroku skazującego dla kariery zawodowej oskarżonego, który jednak ma również drugie źródło utrzymania, a ponadto w dacie czynu był on w pełni świadomy swojej sytuacji życiowej (zawodowej), a mimo to w sposób ewidentny naruszył on porządek prawny w sposób opisany w zaskarżonym wyroku, za co winien ponieść adekwatną odpowiedzialność karną jaka została mu przypisana w zaskarżonym rozstrzygnięciu. Ponadto skarżący nie dostrzega, że wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności została orzeczona w minimalnym ustawowym zagrożeniu oraz formułuje oczywiście niezasadny wniosek o złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności poprzez skrócenie okresu próby do 1 roku, podczas gdy zgodnie z treścią art. 70 § 1 pkt 1 kk okres próby przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wynosi od 2 do 5 lat. Sąd Rejonowy właśnie na ten minimalny ustawowy okres próby 2 lat warunkowo zawiesił wykonanie

orzeczonej wobec oskarżonego S. kary pozbawienia wolności. Wobec tego brak jest możliwości złagodzenia w tym zakresie orzeczonej kary. Wreszcie autor apelacji nie wykazał żadnych okoliczności, które uzasadniałyby złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary grzywny, która – w ocenie sądu odwoławczego – nie została absolutnie wymierzona w wysokości powodującej rażącą jej surowość.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacyjnych.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto na przepisach art. 626 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 2, art. 8 ustawy z dnia 23.VI.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.), przy czym kwotę 290 zł stanowi opłata za II instancję, a 20 zł to ryczałt za doręczenia w postępowaniu odwoławczym, co łącznie daje kwotę 310 zł kosztów sądowych.

Z tych względów orzeczono jak wyżej.

SSO Klaudiusz Senator SSO Adam Kabziński SSO Tomasz Nowak